

Janez Rant, igralec in trener nogometa in namiznega tenisa

Jano Rant je bil rojen v Kranju, 30. 3. 1943.

Po opravljeni osnovni šoli se je izučil za poklic orodjarja, ki ga je do upokojitve opravljajal v LTH in Unitechu.

Že v rani mladosti se je vključil v NK Ločan. Nogomet so igrali v poletnih mesecih, pozimi pa so trenirali v telovadnici TVD Partizan, kjer je bila vadba orodne telovadbe, gimnastike, dviganja uteži, boksa in namiznega tenisa dobro organizirana.

Janotova prva in velika ljubezen je bil nogomet.

S dvanajstimi leti se je že vključil v NK Ločan in uspešno igral vse do šestnajstega leta v pionirski ekipi. V zelo uspešni ekipi pionirjev, ki je bila med boljšimi na Gorenjskem je bil tako spreten, da je igral v ekipi Gorenjske, ko so igrali naslov pokrajinskega prvaka Slovenije. V tej ekipi najdemo poleg Janota tudi Petra Poljanca, Janeta Bohinca, Feliksa Hribernika, Zdravka Pirca, Poldeta Langerholca, Franca Beriča, Matjaža Hafnerja in Avgusta Babnika.

S šestnajstimi leti je igral za mladinsko, kmalu za tem pa že za člansko ekipo.

Ta ekipa je bila tako uspešna, da je v tekmi za republiškega pokalnega prvaka izpadla šele v polfinalu v tekmi s trboveljskim Rudarjem. V članski ekipi, v kateri je Jano tudi igral v gorenjski ligi so dosegli pravi podvig, saj so se uvrstili v osmino finala jugoslovanskega pokala leta 1960. V osmini finala so bili boljši člani ljubljanske Ilirije s 4:2. Leta 1962 je ekipa NK Ločana, ki je kot sekcija igrala v okviru TVD Partizan, prišla celo do kvalifikacij za II. SNL. V ekipi si igrali Peter Šušteršič- golman in Marjan Berčič, Zdravko Pirc, Jano Rant, Tone Mihelič, Avgust Babnik, Feliks Hribernik, Polde Langerholc, Emil Rant, Tomo Petrovič in Adi Trdina.

Leta 1965 so ga povabili v Kranj. Igral je za slovenskega prvoligaša Triglav, a že čez eno leto so ga opazili v Ljubljani in povabili k Slaviji iz Vevč. Ta ekipa si je zadala cilj, da se prebije v II. zvezno ligo Jugoslavije. Tu je igral dve leti in dosegel vrhunec svoje nogometne kariere.

V skoraj vsakem kolu je bil razglašen za naj igralca kroga. Ilirija se v teh dveh leti ni uspela plasirati v II. ZNL Jugoslavije in Jano se je vrnil v domačo ekipo NK Ločana.

Ekipa Ločana se je kvalificirala leta 1969 v slovensko consko ligo (II.SNL-zahod). V tej ligi je bil Jano sedem let gonilna sila ekipe in dosegel je nešteto golov. Postal je tudi redni član reprezentance Gorenjske, ki se je uspešno kosala z ekipami Hajduka, Partizana, Vojvodine in drugimi, ki so redno prihajali na priprave v Kranj.

Nastopanje v II. SNL pa je zahtevalo obilo časa in zaradi družinskih obveznosti mu je časa vse bolj zmanjkovalo, zato se je odločil in leta 1976 sprejel vabilo NK Kondorja iz Godešiča in postal trener in igralec ekipe, ki je igrala v Gorenjski ligi. Par let zatem je prešel k NK Polet Sveti Duh, kjer so pričeli z resnim delom. Pomagal jim je kot trener in igralec. Medtem so v Loki leta 1979

razpustili člansko ekipo in delali le z mladimi, a so se že naslednje leto, leta 1980, odločili, da člansko ekipo znova postavijo na noge.

Povabili so ga, da trenira člane in pionirje, zraven pa še igra. To je delal do leta 1983, ko je prenehal z nogometom. V tem letu je odigral svojo zadnjo tekmo, v kateri je zgubil živce in se temeljito stepel! Posledica je bila doživljenjska diskvalifikacija in žalostno slovo od njegovega najljubšega športa. Popolnoma se je posvetil namiznemu tenisu.

V sferi nogometa naj omenimo še njegovo uspešni igranje malega nogometa, kjer je igral v tedaj zelo uspešni ekipi Trate, ki je pobirala priznanja po različnih turnirjih. Igral je tudi v odlični ekipi LTH. Ta je zmagovala tako na delavskih igrah, pa tudi v občinski ligi, večkrat pa je zmagala tudi na Gorenjskem.

V namiznem tenisu je bilo njegovo delovanje še širše.

V sekciji za namizni tenis so okrog leta 1955 že lahko sestavili pionirsko ekipo (poleg Janota so igrali še Peter Poljanec in Janez Bohinc) in ta ekipa je leta 1956 že postala prvak Gorenjske, Jano pa je med posamezniki osvojil drugo mesto.

Leta 1958 je Jano osvojil izvrstno drugo mesto na mednarodnem turnirju pionirjev v Kranju. S člansko ekipo TVD Partizana je nato dvakrat igral kvalifikacije za I. slovensko ligo. V tej ekipi so poleg Janota igrali še Ivko Svolfjšak, Jože Mrgole in Janez Bohinc. Žal niso uspeli. Ko je okrog leta 1965 sekcija v TVD Partizan prenehala delovati, je Jano leta 1966 ustanovil NT klub Trata. Klub je vrsto let uspešno igral v II. Slovenski NT-ligi. Tedaj so v ekipi igrali poleg Janota še Jože Mrgole, Jože Hafner in Stanko Krmelj. Po prenehanju dela tega kluba, se je Jano vključil v ŠD Kondor iz Godešiča. Ta je tudi igral v II. NT ligi. V ekipi so igrali Jano Rant, Janez Starman, Peter Bertoneelj, Kocjan Novinc in Janez Križaj. Poleg uspešnega igranja v tej ligi je bil z ekipo Kondorja dvanajstkrat občinski in medobčinski prvak, v posamični konkurenci pa je bil Jano velikokrat občinski prvak.

Nov korak je pomenila izgradnja nove Športne hale Poden, kjer so za namizni tenis dobili svojo dvorano z možnostjo postavitve 8 miz.

Jano je že leta 1982 zbal pionirje in sploh mlade in pričeli so z resnim treningom, štirikrat tedensko po 2 uri. Kot NT sekcija pri ŠD Partizanu so se registrirali pri NTZS in se vključili v njene tekmovalne sisteme.

V kvalifikacijah za III. NT –ligo v Velenju so zmagali. Igrali so v postavi Jano Rant, Ivko Svolfjšak in Boštjan Rant. Redno so igrali v ligah, na prvenstvih in turnirjih.

Leta 1997 so se odločili in ustanovili NT klub Škofja Loka, medtem, ko so v ŠD Partizani ostali rekreativci in veterani. V klubu so postavili osnovno organizacijsko strukturo, Jano je postal glavni trener. Vzgojil je veliko dobrih, šolanih igralcev. Ekipa članov je nastopala v II. slovenski NT-ligi. Kot zmagovalci te lige so se potegovali celo za vstop v I. NT-ligo, a niso uspeli.

V tej ekipi so igrali poleg Janota (trener) še Boštjan Rant, Jaka Bokal, Krištof Bokal, Tomaž Prevodnik, Miha Žagar in Marko Luževič. Kvaliteta mladih igralcev, ki jih je treniral Jano, je bila visoka. Kar nekaj teh je igralo v kadetskih

in mladinskih slovenskih reprezentancah, saj so posegali v sam vrh na prvenstvu posameznikov. Če naštejemo le nekaj najboljših: Grega Simonič, Grega in Rok Hari, Uroš Prelovšek, zlasti pa Klemen Jazbič. Slednji je bil mladinski državni prvak in igral v državni reprezentanci, ki je igrala po Evropi, tudi na evropskem prvenstvu.

Jano v času najinega pogovora še vedno trenira mlade, sam pa igra v ekipi za medobčinsko ligo, v Gorenjski veteranski ligi, v prvi Gorenjski članski ligi, po potrebi pa pomaga ekipi članov v III. SNTL.

Leta 2009 je bil članski veteranski državni prvak v kategoriji nad 65 let.

Kot priznanje za njegovo kvalitetno delo z mladimi priča dejstvo, da je vodil slovensko reprezentanco kadetov in kadetinj na igrah treh dežel v Feldkirchnu v Avstriji.

Kot upokojenec se uspešno udeležuje vseh upokojenskih tekmovanj, kjer je osvojil že nešteto naslovov prvaka v svoji kategoriji.

Jano je prejel kar nekaj športnih priznanj, tako za nogomet, še več pa za namizni tenis:

-Srebrno Bloudkovo 1982 za dolgoletno delo v športu

-Bronasto plaketo ob 50-letnici NTZS leta 1978

-Priznanje ŠD Kondor za delo v ŠD Kondor leta 1979

-Priznanje ob 60-letnici NTZS leta 1988

-Priznanje SZ in ZZŠ, Škofja Loka za uspehe v športu v sezoni 2000-2001

Tako predanih športu, kot je Jano, je prav malo!

Po pogovoru z Janom Rantom zapisal Ivan Hafner, 2013

Priložena slika:

Mladinski prvaki Gorenjske 1959: od leve Bergant Tine, Jano Rant, Zdravko Pirc, Janez Bohinc, Jože Birgold, Feliks Hribernik, Stane Jesenovec, Polde Langerholc, Janez Berce, Kalan, Edi Sever, teh. vodja Balderman Andrej; Marn Andrej, Triler, Džordžević Andrej